

APPLICATIONS OF THE EDUCATION ECONOMY

Geroge NICULESCU

“Constantin Brâncuși” University of Târgu-Jiu

gniculesco@yahoo.com

ABSTRACT: THIS ARTICLE PRESENTS THE ECONOMY OF EDUCATION IN THE CONTEXT OF GLOBALIZATION, AS WELL AS ITS MANIFESTATION IN REAL LIFE, OF APPLICATION IN DIFFERENT FORMS.

EDUCATION IS A CAPITAL THAT NEEDS TO BE VALUED AND CAN BE ASSOCIATED WITH COSTS, GAINS AND THEREFORE PROFITABILITY. EDUCATION IS AN "ASSET" IN A MARKET ECONOMY, AND KNOWLEDGE IS AN ENGINE OF MARKET PUSHING.

THE ARTICLE ANALYZES THE DIFFERENT EFFECTS OF EDUCATION ON GROWTH, ECONOMIC PROGRESS, INDIVIDUAL BEHAVIOR ETC. THE ANALYSIS OF THE EDUCATION ECONOMY COMPRISES TWO COMPONENTS: A THEORETICAL COMPONENT OF THE LINK BETWEEN EDUCATION AND DEVELOPMENT; A SECOND COMPONENT CONSISTING IN IDENTIFYING PRACTICAL EVALUATIONS OF THE LINK BETWEEN GROWTH AND HUMAN RESOURCES ON THE ONE HAND, AND THE COSTS AND RETURN ON INVESTMENT IN EDUCATION ON THE OTHER.

THE MAIN THEMES ARE THE CONTEMPORARY ECONOMIC ANALYSIS OF EDUCATION CAN BE ARTICULATED IN FOUR MAIN AREAS; DEMAND FOR EDUCATION, EDUCATION OFFER, EDUCATION IMPACT AND EDUCATIONAL POLICY.

THE DEVELOPMENT OF A COUNTRY IS CLOSELY LINKED TO ITS LEVEL OF EDUCATION, EVEN IF IT DEPENDS ON IT. EDUCATION IS AN EFFICIENCY FACTOR THAT INCREASES WORKER PRODUCTIVITY AND THEREFORE HELPS TO INCREASE PRODUCTION.

KEY WORDS: EDUCATION, HUMAN CAPITAL, ECONOMY, PEDAGOGY, RESEARCH.

Introducere

În ultimii ani, a existat un mare interes față de economia educației și implicațiile ei în diferite domenii de activitate. Acest lucru a venit din mai multe direcții, inclusiv din sfera academică, din cercurile politice și din dezbaterile mass-mediei. Educația și formarea sunt chei pentru a explica punctele forte competitive ale economiilor naționale și pentru a asigura competitivitatea viitoare. Într-o economie mondială din ce în ce mai globalizată, economiile naționale concurează în producția de bunuri comercializate și în servicii.

Instituțiile educaționale și de formare au fost deseori percepute doar ca furnizori de competențe necesare pentru economiile naționale, însă această concepție s-a schimbat major, educația și formarea fiind acum considerate un ingredient cheie pentru competitivitatea internațională.

Există în prezent o tendință puternică de a direcționa instituțiile de învățământ către domenii care să ofere cunoștințe și abilități de ultimă generație noilor serii de lucrători, obiectivul principal fiind îmbunătățirea poziției economiei naționale, mai degrabă decât asigurarea egalității. Acest lucru este valabil în special în țările continentale europene, în care reformele anterioare au fost conduse de considerente de egalitate în oportunități și unde ideea de a furniza educație în funcție de capacitatea individuală câștigă forță. De asemenea, a existat o deschidere spre reformele din învățământ, care analizează granițele naționale pentru îmbunătățirea curriculei naționale prin integrarea componentelor care s-au dovedit a fi reușite în alte țări. Educația este din ce în ce mai văzută ca un bun care poate fi furnizat într-un mod mai eficient într-un cadru de piață sau cvasi-piață. Concurența între școli nu este o noutate în lumea austro-saxonă și se pare că va crește în țările continentale europene. Concurența pentru fonduri și studenți reprezintă un element important pentru asigurarea finanțării universităților și instituțiilor de învățământ superior.

Clasicii au fost primii care au fost interesați de economia educației: Adam Smith, Malthus și JS Mill - Marx, Marshall etc. [1]

Economia educației poate fi definită ca o știință a educației dezvoltată la nivelul interacțiunii dintre pedagogie și economie. Analiza relației dintre educație și economie sau dintre economie și educație reprezintă punctul central al economiei educației, în calitate de știință de graniță (pedagogie și economie).

Educația – o investiție în capitalul uman

Din punctul de vedere al producției agregate într-o țară, este posibilă stabilirea unei legături directe între educație și acumularea de capital uman, considerându-l drept factor de producție, cum ar fi capitalul fizic, terenul, munca necalificată sau orice alt aspect considerat.

Educația poate fi considerată ca un bun de consum sau chiar un bun public.

Reflectând economia în creștere a educației, Shultz a scris: "Valoarea economică a educației depinde în mare parte de cererea și oferta de școlarizare abordată ca o investiție"[2].

Așadar, o primă abordare privind investiția în capitalul uman concepe educația ca marfă: oamenii merg la școală pentru că se bucură de dobândirea de noi cunoștințe pe care vor exploata să îi vor ajuta în viitor.

Dar, educația nu poate fi concepută doar ca o marfă [3]. Putem privi alegerea educațională la fel ca deciziile de investiții, în care oportunitățile curente de venit sunt folosite în schimbul unor perspective mai bune de venit în viitor. Aceasta este echivalentă cu achiziționarea unei unități de producție de astăzi pentru a obține chiriile asociate proprietății sale, neajunsurile asociate cu utilizările.

Într-o analiză mai profundă, analogia dintre investițiile în capitalul fizic și investițiile în capitalul uman dovedește oarecum mai multă discreție, deoarece capitalul uman este încorporat în ființele umane și nu poate fi revândut. Deși capitalul fizic poate fi achiziționat la (aproape) orice sumă dorită în perioadele de boom și poate fi revândut în timpul recesiunii pe piețele secundare, capitalul uman poate fi achiziționat mai ales la începutul vieții individuale, ritmul său de acumulare este determinat de factori fiziologici și nu poate fi revândut. [4].

Proprietarul capitalului fizic poate fi numit în mod adecvat capitalist, deoarece el sau ea se află în controlul fie că îl folosește într-un proces de producție, fie că îl transformă într-un bun. În schimb, o persoană educată care deține / propriul capital uman nu-l poate angaja într-un proces de producție decât dacă este angajat ca lucrător, devenind salariat.

"Investiția în capitalul uman" este sinonimă cu "achiziția educației" și se va folosi în acest articol această terminologie.

Fiecare lucrător este plătit până la punctul corespunzător productivității sale marginale, care va diferi în funcție de contribuția capitalului uman încorporată.

O problemă percepută ca urmare a mișcării globale a capitalului și a piețelor libere a fost continua schimbare a pieței locurilor de muncă și migrației globale a lucrătorilor. Rolul educației în mișcarea globală a capitalului și a piețelor libere a fost acela de a oferi învățarea pe tot parcursul vieții pentru a ajuta lucrătorii să se adapteze cerințelor de locuri de muncă în continuă schimbare și posibilității migrației pentru locuri de muncă mai bune. Educația este considerată necesară pentru ca oamenii să aibă cunoștințele necesare pentru a face alegeri în economiile de piață libere. Educația este "un bun" într-o economie de piață, iar cunoașterea este un motor al piețelor. Cu alte cuvinte, educația oferă cunoștințele pentru a reuși în concurența produselor și a oamenilor.

Economia educației, prin accentul pe investițiile în capitalul uman este, de asemenea, strâns legată de literatura de specialitate macroeconomică asupra creșterii economice, ceea ce o face deosebit de relevantă din punctul de vedere al politicii economice.

Educația o cheltuială asumată pentru obținerea viitoarelor venituri

Se poate pleca de la întrebarea: voucherul școlar este o soluție pentru accesul la educația performantă? Unii autori susțin că o creștere a posibilității alegerii școlare deschide calea de a scăpa de compromisul dintre egalitate și eficiență, iar unii dintre ei au susținut introducerea voucherelor școlare ca modalitate de a realiza acest lucru. Acest argument creează două posibilități:

(a) Extinderea alegerii școlare face ca finanțarea școlară să depindă de înscriere, creează un risc și, prin urmare, introduce o concurență între școli;

(b) Extinderea capacității de accesare a sectorului privat al educației cuprinde toate aspectele productivității și eficienței utilizării resurselor disponibile.

Transformarea finanțării școlare (parțial sau integral) prin intermediul unei plăți direct proporționale cu numărul studenților înscriși crește gradul de responsabilitate școlară, deoarece clienții pot să opteze pentru școli mai bine percepute și abandonând cele mai puțin performante. Aceasta creează o situație de cvasi-piețe, în care sectorul public poate menține monopolul furnizării, însă instituțiile locale (școlile) au responsabilitatea (și stimulentele) de a furniza servicii educaționale la mai multe persoane decât clienții care folosesc minimul resurselor.

Pe de o parte, în timp ce considerațiile teoretice în termeni de eficiență ar duce la închiderea școlilor slab performante, politica socială trage în direcția opusă. Periferiile urbane și zonele rurale ar fi lipsite de structuri educaționale, deoarece toți părinții în cauză ar renunța, agravând astfel problema în loc să o soluționeze. Pe de altă parte, școlile suprasolicitate nu sunt stimulate să se extindă, din cauza riscului de diluare a omogenității mediului social care le-a făcut atât de solicitate. [5].

Școlile cele mai populare atrag studenții interesați de curriculum-ul academic, de cei mai buni profesori și mediile familiale cele mai bune.

Alegerea școlii creează un stimulent pentru atragerea studenților este necesar ca școlile să-și diferențieze oferta, atât în ceea ce privește calitatea (diferențierea verticală), cât și facilitățile (diferențierea orizontală). [6].

O dimensiune importantă a calității sistemului de învățământ este abilitatea acestuia de a adapta nivelul și tipul abilităților absolvenților la nevoile pieței muncii din momentul respectiv. Este vorba despre eficiența externă, care cu alte cuvinte urmărește să verifice așteptările societății și ale indivizilor în sistemul educațional.

Modele aplicative de economie a educației

Economia educației încearcă să distingă două mari seturi de fenomene. La nivel micro, economiștii încearcă să înțeleagă procesul decizional al indivizilor în investirea în capitalul uman, precum și numeroșii factori care pot afecta acest proces. Pe de altă parte, din punct de vedere macroeconomic, economiștii în educație sunt preocupați de impactul acestor alegeri individuale asupra tendințelor pieței muncii. [7].

Abordarea macroeconomică și microeconomică care poate fi utilizată pentru a modela efectele educației asupra economiei.

Modelele de creștere endogenă anticipează un efect pozitiv și important al capitalului uman (educație), dar dovezile empirice sunt destul de ambigue. [8].

Cele mai recente modele de creștere endogenă încorporează capitalul uman sau ca o variabilă care influențează schimbările tehnologice sau ca factor în funcția de producție a bunurilor finale în economie

Buchinsky și Leslie propun un model echilibrat parțial calibrat, cu o optimizare dinamică a alegerilor școlare americane[9]. Autorii folosesc acest model pentru a arăta importanța dificultății de a anticipa viitoarele venituri ale unei investiții în capitalul uman asupra alegerilor școlare. Prin construcție, modelele de echilibru parțial iau în considerare numai impacturile directe ale fenomenului studiat.

Modelele de echilibru general, care generează un set de relații între agenții economici și instituțiile educaționale încearcă să ia în considerare atât impactul direct, cât și cel indirect al unui fenomen sau al unei politici. [10]

Modelul dinamic de echilibru general al lui Heckman, Lochner și Taber [11] le permite să simuleze comportamentul economiei americane în ceea ce privește alegerea școlii și distribuirea veniturilor. Lee folosește un model similar pentru a simula alegerea carierei americanilor. În sfârșit, Ferreyra folosește de asemenea un model de echilibru general calibrat pentru a simula impactul unui program de vouchere asupra alegerilor rezidențiale și școlare.

Economia comportamentală a educației

Economiștii presupun deseori că indivizii folosesc doar un sistem rațional, orientat spre viitor pentru a maximiza bunăstarea, având în vedere constrângerile de resurse diferite. În timp ce această ipoteză simplificatoare ajută în multe situații, cercetările din neuroștiințe și psihologie arată că sunt alte situații, mai ales în cazurile în care tinerii iau deciziile.

Economia comportamentală își pune amprenta asupra economicului și socialului. Crizele economice ar fi putut fi estompate dacă se acorda o importanță mai mare acestui tip de economie. Recenta criză economico-financiară este explicată doar de economia comportamentală. Teoriile economice vorbesc doar de ciclicitatea acestor crize. Astfel, gândirea irațională a determinat criza financiară din 2007. Cum ? Oamenii au accesat mai multe împrumuturi decât își puteau permite, în ciuda așteptării raționale a unui viitor în care ratele aferente rambursării împrumuturilor vor deveni mai ridicate decât nivelul veniturilor individului. Totuși aceștia au optat pentru alegerea irațională, deși era iminentă creșterea continuă a prețurilor și veniturilor.

Aceste decizii iraționale au susținut trendul crescător al prețurilor pe piața imobiliară într-un mod artificial. Astfel, în anul 2007, numărul persoanelor incapabile să își achite împrumuturile a fost suficient de mare încât să provoace o prăbușire bruscă, ce a destabilizat piața imobiliară și piețele financiare, amorșând criza economică din 2007 [12]. Așadar, iraționalitatea așteptărilor a fost premisa de pornire care a determinat lanțul de cauzalități care a culminat cu declanșarea crizei economice din 2007.

Economia comportamentală a devenit o necesitate pentru că variațiile sociale și culturale influențează cunoașterea, iar variabilele sociale și culturale schimbă persoana, nu doar seturile de oportunități ale persoanelor, și implicit, procesul deciziilor.

Utilitatea economiei comportamentale este confirmată și în spațiul universitar. Experimentele utilizate și rezultatele lor demonstrează necesitatea continuării aplicării acestui tip de economie în viața practică.

Concluzii

Luând în considerare relația educație - venituri la nivel micro, educația în știința economică contribuie la asigurarea accesului la piața forței de muncă specializate (efect de venit pozitiv) și creșterea accesului la informații pentru persoane fizice (efect asupra productivității).

Capitalul uman este asociat cu un set complex de așteptări și obiective și este important să se ia în considerare diversitatea elementelor care îl caracterizează, precum și eterogenitatea investițiilor și a potențialelor lor rezultate.

Nivelul de dezvoltare al unei țări este strâns legat de nivelul său de educație, chiar dacă depinde de ea. Educația este un factor de eficiență care crește productivitatea lucrătorilor și, prin urmare, ajută la creșterea producției. Educația este astfel asociată cu alți factori tradiționali (capital și forță de muncă).

Există și unele îndoieli cu privire la capacitatea economiei de a crește capacitatea de a învăța și de a se adapta la noile tehnologii (dezechilibru de adaptare).

Dacă luăm în considerare efectele venitului asupra educației, elasticitatea veniturilor ar putea fi pozitivă și se va comporta ca un bun normal. Din punctul de vedere al rolului educației în contextul economic, acest articol evidențiază, printre altele, legăturile strânse dintre educație, instituții, productivitate și dezvoltare. Acesta este un semn al unei mari complexități pentru o estimare empirică sigură a efectelor macroeconomice și microeconomice ale educației. Modelele de creștere endogenă anticipează un efect pozitiv și important al capitalului uman (educație), dar dovezile empirice sunt destul de ambigue. Pe de altă parte, revenirea la educație scade, în general, odată cu nivelul de educație și

nivelul venitului național. Acestea sunt mai mari pentru femei decât pentru bărbați și mai mari pentru învățământul primar la nivel internațional.

Există o anumită corelație între numărul de ani de școlarizare (inclusiv nivelul educațional) și nivelul salarial pentru cei care au beneficiat mai mult de educație.

Prin urmare, investițiile în capitalul uman oferă beneficii persoanelor, întreprinderilor și societății. Aceste beneficii pot avea un caracter economic și pot lua forma unor câștiguri suplimentare, a productivității sau a creșterii economice. Investițiile în capitalul uman oferă, de asemenea, o gamă largă de beneficii care nu sunt economice, inclusiv o coeziune socială sporită, o criminalitate redusă și o stare de sănătate îmbunătățită.

Dezvoltarea economiei educației, ca știință a educației construită pe baza unei metodologii de tip interdisciplinar a condus la apariția unor noi domenii de cercetare, promovate în spiritul noilor științe sociale: planificarea educației, managementul educației, managementul organizației școlare, managementul clasei, managementul activității didactice, managementul proiectului.

Cheltuielile pentru educație și formare pot fi considerate factori de creștere prin faptul că accelerează acumularea de capital uman, evidențiază rolul economic al statului. Acesta din urmă este într-adevăr cel mai calificat agent pentru a realiza acest tip de cheltuieli, care joacă un rol important în procesul de creștere economică. Interesul primar al investițiilor publice în capitalul uman este acela că sporește productivitatea socială. Educația este "un bun" într-o economie de piață, iar cunoașterea este un motor al impulsivității piețelor. Cu alte cuvinte, educația oferă cunoștințele pentru a reuși în concurența produselor și a oamenilor.

Educația devine un avantaj economic pentru realizarea lumii industriale urbane.

Educația pentru dezvoltare durabilă servește unei alte funcții economice, ajutând elevii să înțeleagă costul epuizării resurselor și, în consecință, importanța economică a protecției mediului. Dezvoltarea durabilă devine importantă în alte politici legate de educație, și anume creșterea economică și încetarea sărăciei.

Bibliografie

- [1] Spring Joel, *Economization of Education, Sociocultural, Political, and Historical Studies in Education*, New York, 2015
- [2] Schultz, P.T., School subsidies for the poor: evaluating the Mexican Progresa poverty program. *J. Dev. Econ.* 74, 2004, pp199–250.
- [3] Checchi Daniele, *The Economics of Education Human Capital, Family Background and Inequality*, Cambridge University Press, 2005
- [4] Adu, E.O., *Modern Trends in Economics Teaching at the secondary school level*. In Samuel O. Ayodele [ed]. *Teaching strategies for Nigerian secondary schools*. Power house press and publishers, 2001 pp. 140-148.
- [5] Segun Ajiboye, Sola Adu, Wale Amosun, *Introduction to Social Studies*. Ibadan; ERSG, 2005
- [6] Adu, E.O. *Two Problem-based learning strategies, Quantitative ability and Gender as Determinants of students academic Achievement in Economics* [PhDThesis] University of Ibadan; Ibadan, 2002
- [7] Adu, E.O. *An introduction to Economics Education; A basic Text for Tertiary Institutions Students*, Ibadan: ERSG, 2004
- [8] Ajiboye, J.O. *Social studies methods II Ibadan: Distance Learning Centre Series*. University of Ibadan , 2003
- [9] Jekayinfa, A. A. *Fundamentals of Instructional Methods*, Ilorin, Olives Productions Ltd., 2008
- [10] Tunde Samuel et al., *Economics for Senior Secondary Schools*. Ikeja; Nelson Publishers Ltd., 2002
- [11] Paul J.-J. (dir.), *Administrer, gérer, évaluer les systèmes éducatifs*, Paris, ESF, 1999.
- [12] Frank, R.H., *Microeconomics and Behavior*, Editura McGraw-Hill Irwin, New York, 2006